

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 15/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 824

“KHÔNG VĂNG SANH THẾ GIỚI TÂY PHƯƠNG CỰC LẠC

BẠN MÃI MÃI LÀ CÔ ĐỘC”

Hàng ngày vợ chồng, cha con, bè bạn rất thân thích nhưng nghiệp chướng mỗi người tạo ra là khác nhau cho nên khi vừa lâm chung tất hơi thở thì đường ai nấy đi. Nhà Phật gọi là “*tùy nghiệp thọ báo*”, tùy theo nghiệp mà đi thọ sanh, đi đến một nơi tương xứng với nghiệp nhân đã tạo. “*Kinh Địa Tạng*” nói: “*Chỉ thân như Cha với con mà trong dòng luân hồi có gặp nhau cũng không bằng lòng chịu khổ cho nhau*”. Vì “*tùy nghiệp thọ báo*” nên khi gặp nhau, họ không còn nhận ra nhau nữa, hơn nữa họ cũng quá khổ rồi nên không ai bằng lòng chịu khổ cho ai, không ai có thể tương phùng với người thân của mình.

Cho nên Hòa Thượng nói: “*Nếu bạn không văng sanh Tây Phương Cực Lạc thì bạn mãi mãi là cô độc*”. Văng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc, có được trí tuệ của Bồ Tát Bất Thoái Chuyển thì ta biết được ai là thân nhân, ai là Cha Mẹ, ai là thân bằng quyến thuộc.

Bài học này, Hòa Thượng nhắc: “*Nếu không văng sanh thì bạn sẽ vĩnh viễn luân chuyển trong sáu cõi, không gặp được người thân, cô độc một mình. Cho nên phải nên biết, cho dù ta có cảm tình tốt đẹp với một người nào đó khi ở đời, dù tốt đẹp đến cỡ nào thì sau khi chết thì mỗi người đi trên lộ trình của riêng mình*”.

Vì mỗi người nghiệp lực khác biệt, nghiệp lực của mỗi người tạo ra không giống nhau nên mỗi người tùy theo nghiệp báo của mình mà chuyển sanh ở trong sáu cõi. Vừa chuyển qua đời khác đi đầu thai thì mỗi người đi đến cõi của riêng mình, mỗi người phải bôn ba theo lộ trình thọ nghiệp của mình. Vậy thì làm sao có cơ hội gặp lại nhau! Trong cuộc sống có những lộ trình mà ta muốn đi, có những lộ trình ta không muốn đi. Thí dụ, vào buổi sáng sớm, có người lựa chọn thức dậy giờ này để tinh táo học tập, có người lựa chọn nằm ngủ. Nhưng lộ trình này ta phải đi, không khác được! Đáng đi vào địa ngục thì phải vào địa ngục, đáng đi vào cõi ngạ quỷ thì vào cõi ngạ quỷ, đáng đi vào cõi súc sanh thì vào cõi súc sanh, đáng vào cõi người hay cõi trời thì phải đi đến cõi đó. Chúng ta tùy theo nghiệp mà phải đi thọ sanh, không hề làm chủ! Đúng như người xưa nói: “*Mơ mơ hồ hồ đến rồi*

lại mơ mơ hồ hồ mà ra đi”, không làm chủ được. Có người than trách: “*Sao mình sinh ra trong một gia đình nghèo mà không sinh ra trong một gia đình giàu có?*”, nhưng đều là tùy nghiệp thọ báo.

Hòa Thượng nói: “*Nếu bạn muốn chân thật, vĩnh viễn có thể tụ họp với nhau, chỉ có một phương pháp là niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh Độ. Chỉ cần đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì bạn cùng thân bằng quyến thuộc ngày ngày gặp mặt, cho nên muốn thường gặp mặt thì chỉ có phương pháp này, không có phương pháp nào khác*”. Niệm Phật vãng sanh thì mới cùng nhau ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc, nếu không thì “*tùy nghiệp thọ báo*”, mỗi người tùy theo nghiệp của mình mà đi trong vòng sinh tử vô cùng vô tận.

Khi đã ở trong vòng sinh tử rồi, muốn có lại thân người là việc vô cùng khó! Vậy mà có những người có thân người nhưng lại chệnh mảng, tùy tiện tạo nghiệp, đến khi tạo nghiệp ác rồi muốn có được thân người thì vô cùng khó. Trong Kinh cũng nói nhưng chúng ta không tin, có người còn nói: “*Làm gì khó đến như vậy! Có những người chẳng muốn sinh mà vẫn sinh!*”. Nhưng cũng có rất nhiều người muốn sinh mà không được, họ đi thụ thai không biết bao nhiêu lần cũng không được.

Trong Kinh lấy thí dụ, cơ hội có được thân người cũng giống như cơ hội con rùa mù chui được vào bọng cây nổi trên mặt biển. Con rùa mù 100 năm mới nổi lên mặt biển một lần, bọng cây thì cũng 100 năm mới xuất hiện trên mặt biển một lần. Vậy mà con rùa nổi lên vừa đúng lúc bọng cây trôi qua nên con rùa có thể chui đầu vào đó. Giữa biển cả mênh mông, cái bọng cây phải trôi đến chỗ con rùa đúng lúc con rùa mù đang nổi lên. Cơ hội có được thân người khó đến như vậy! Có thí dụ khác để minh họa, cơ hội để có được thân người khó giống như một người đứng trên đỉnh núi Tu Di thả sợi chỉ thêu xuống để sợi chỉ xổ được vào cây kim. Chỉ cần ta đứng trên tầng 4, tầng 5 thả sợi chỉ xuống để sợi chỉ qua lỗ kim thì đã không biết đến khi nào mới xổ được! Cơ hội làm người khó như vậy đấy!

Tôi rất ấn tượng với thí dụ của Thầy Thái: “*Không ai dùng hạt minh châu để ném con chim se se*”. Hạt minh châu rất quý giá! Người ta có thể có ngàn tỉ nhưng không có được hạt minh châu. Chúng ta thả hạt minh châu vào nước đục thì nước liền trong, thả hạt minh châu vào nước đục thì nước hết đục. Hạt minh châu vô cùng quý giá nhưng khi có người hỏi chúng ta “*hạt minh châu quý giá như vậy, tôi đem đổi lấy mạng của anh thì anh có đổi không?*” thì chúng ta cũng không đồng ý. Chúng ta bỏ mạng người còn quý hơn hạt minh châu. Vậy mà chúng ta ngày ngày dùng thân mạng này để tạo việc ác, làm việc bất thiện, ngày ngày tạo nghiệp. Chỉ cần bảo người ta dùng sợi dây bằng vàng để ném con chim se se thì người ta cũng không đồng ý. Vậy mà chúng ta dùng mạng này tùy tiện tạo nghiệp, tùy tiện làm những việc sai trái để rồi đời đời trầm luân đọa lạc.

Có được thân người khó như vậy! Chúng ta kiểm điểm xem: Hàng ngày chúng ta làm gì với thân người quý giá ấy? Ta đã biết quý tiếc thời gian quý giá, quý tiếc từng hơi thở của sinh mạng

không? Chúng ta rất xem thường nó! Chúng ta suốt ngày chìm trong “*tự tư tự lợi*” để rồi đấu tranh, tranh giành, tùy tiện mà tạo nghiệp. Có những người chìm đắm trong sự hưởng thụ năm dục. Nếu họ thích thì họ bằng mọi giá tìm cách thỏa mãn sự ham thích của họ, cho dù phải tạo nghiệp, phải đi vào luân hồi họ cũng không ngại. Phật Bồ Tát nhìn thấy vậy nên gọi chúng ta là “*kẻ đáng thương*”. Đúng là “*kẻ đáng thương*”! Mỗi chúng ta cũng đang là những “*kẻ đáng thương*”.

Hòa Thượng nói: “*Bạn đã xem thường, bỏ rơi đời sống của chính mình, không biết trân trọng. Nếu muốn đời đời kiếp kiếp được gặp nhau thì ngoài niệm Phật vãng sanh ra, không còn cách nào khác. Vậy thì bạn phải khuyển thân bằng quyến thuộc, bạn bè của mình niệm Phật. Nếu không nỡ cách xa nhau, nếu muốn vĩnh viễn đời đời kiếp kiếp ở với nhau thì phải cùng nhau niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh Độ. Chỉ có đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, mọi người mới chân thật ở với nhau vĩnh viễn, không còn chia cắt. Ngoài cách này ra không có cách nào khác để có thể vĩnh viễn ở cùng với nhau. Sau khi chết đi, con người bị nghiệp lực lôi kéo vào luân hồi, nếu lần sau có thể gặp lại nhau thì có thể nói là sau vô lượng kiếp, mà cho dù có gặp nhau đi chăng nữa thì cũng không hề nhận biết nhau. Cho nên chân thật muốn cùng người thân vĩnh viễn không còn phân ly, vĩnh viễn cùng ở với nhau thì mọi người nên niệm A Di Đà Phật, đều niệm Phật cầu sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Vậy thì mới đúng!*”.

Đành rằng thân này là giả, nhưng trong đó có thật. Vậy thì ta mượn cái giả này để ta tìm cái thật. Trong phiền não có Bồ Đề, trong khổ đau có an lạc, an lạc này là “*chân lạc*” chứ không phải là lạc thú tạm thời mà thế gian chọn.

Những bài chúng ta học với Hòa Thượng, Ngài đã “*giáo nhân bất quyện*”, dạy người không hề biết mệt mỏi. Ngài nhắc nhở chúng ta tất cả mọi phương diện của đời sống. Đặc biệt đối với pháp để thoát khỏi luân hồi, Ngài dùng mọi cách để nhắc nhở và nhắc nhở rất nhiều lần. Chúng ta thấy tâm từ bi của Hòa Thượng vô cùng to lớn.

Hòa Thượng nói: “*Bạn sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, bạn và thân bằng quyến thuộc ngày ngày gặp mặt, bạn không còn cô độc. Nếu bạn không vãng sanh thì bạn một mình đi vào luân hồi, bạn mãi mãi cô độc một mình*”.

Hòa Thượng phân tích để chúng ta phản tỉnh. Thân bằng, quyến thuộc, bạn bè nếu muốn gặp nhau, nhận biết nhau thì chỉ có một cách duy nhất là đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, còn ở trong vòng luân hồi thì vô lượng kiếp sau mới gặp, khi gặp cũng không còn nhận ra nhau. Trong dòng sinh tử này, chúng ta lúc thì làm vợ, lúc thì làm con, lúc thì làm người, lúc thì làm súc sanh. Trong “*Kinh Nhân Quả*”, Phật nói: “*Chúng ta đâu biết rằng khi chúng ta chuẩn bị đưa heo vào lò mổ là chúng ta đang chuẩn bị giết người thân. Chúng ta bắt con dê để làm thịt mà không biết rằng đó chính là con của mình*”. Chúng sinh trong dòng nhân quả là như vậy.

Hòa Thượng nói: **“*Bạn không vãng sanh thì bạn đi vào dòng luân hồi, bạn cô độc một mình*”**. Chúng ta nghe Hòa Thượng nói những hình tượng này thì có chút phản tỉnh, nhưng trong đời sống đời nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta lại quên mất. Cho nên người xưa nói: **“*Ba ngày không học Phật pháp thì diện mạo của các bạn đã khác rồi*”**. Nhưng chúng ta ngày nay chỉ cần một ngày không học thì diện mạo đã khác rồi.

Trong một ngày, thời điểm mà tôi cảm thấy an ổn, buông bỏ thân tâm thế giới là trong một giờ này, khi chúng ta cùng học vào sáng sớm. Ngoài giờ học này ra thì tập khí phiền não y như cũ. Khi giảng Ngày xưa, khi giảng **“*Kinh Hoa Nghiêm Áo Chī*”**, Hòa Thượng nói: **“*Đến nay là 38 năm tôi giảng Kinh thuyết pháp, không một ngày nào tôi không tụng Kinh, niệm Phật. Đến hôm nay phiền não trong tôi vẫn đầy khởi*”**. Khi dịch đến đoạn đó, tôi nghĩ: **“*Khó như vậy sao?*”**. Hòa Thượng tu hành miên mật đến như vậy, ngày ngày tụng Kinh nói pháp, vậy mà khi rảnh thì phiền não vẫn đầy khởi. Còn chúng ta mới học Phật được vài năm, niệm Phật lúc nhớ thì niệm, lúc quên thì thôi, quên nhiều hơn nhớ, vậy thì phiền não trùng trùng. Cho nên chúng ta ngày ngày phải học, nếu rời học Phật ra thì coi như ngày đó là phiền não, là vọng tưởng, suốt 24 giờ chìm trong vọng tưởng. Ngủ cũng là vô minh, là vọng tưởng. Vì vậy tôi mong muốn sau khi kết thúc 1200 đề tài này, chúng ta tiếp tục học 1200 đề tài nữa để thức liễm thân tâm của mình. Không phải tôi học để giảng cho người khác nghe mà tôi chính mình học.

Bài học trước, Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“*Chết còn khổ hơn rất nhiều so với bệnh*”**. Lúc tứ đại phân ly, thân thể chúng ta thống khổ giống như **“*tứ mã phanh thây*”**, bị buộc bởi bốn con ngựa phi ra bốn hướng khiến cho thân xác tan rã. Chúng ta cũng có thể hình dung cái chết đau đớn giống như **“*sanh quy thoát mai*”**, giống như con rùa đang sống bị kéo đứt ra khỏi mai rùa.

Bài học này, Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“*Nếu bạn không vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì bạn mãi mãi cô độc*”**. Mỗi ý niệm, hành động tạo tác của mỗi chúng ta đều vô cùng khác biệt. Do tạo ra nghiệp nhân vô cùng khác biệt cho nên sau khi trút hơi thở cuối cùng, chúng ta **“*tùy nghiệp thọ báo*”**. Chúng sanh đa phần tạo nghiệp ác nhiều hơn nghiệp thiện. Tạo nghiệp ác thì đi vào cõi ác, tạo nghiệp thiện đi vào cõi thiện. Nhưng dù là nghiệp thiện hay nghiệp ác thì vẫn ở trong vòng luân hồi.

Người xưa nói: **“*Sanh tử đa đoan*”**. Chúng ta bận rộn sinh ra rồi chết đi. Nếu chúng ta không ngày ngày được tưới tắm giáo huấn của Phật thì chúng ta không tỉnh ngộ, không thức tỉnh để lèo lái kiếp nhân sinh của mình cho đúng quỹ đạo. Chỉ cần rời xa giáo huấn của Phật thì chúng ta lại thuận theo tập khí. Hòa Thượng nói: **“*Vì chúng ta huân tập quá ít giáo huấn của Phật cho nên rất dễ quên lời Phật dạy. Còn tập khí đã ăn sâu, đã theo ta nhiều đời nhiều kiếp cho nên chỉ cần có một cơ hội là tập khí đề khởi ngay*”**.

Hòa Thượng đưa ra cho chúng ta thí dụ: **“Bạn thử quan sát hai đứa bé sơ sinh được đặt nằm cạnh nhau. Nếu bạn chỉ đưa đồ chơi cho một đứa, không cho đứa bên cạnh thì đứa bên cạnh sẽ gào khóc hoặc thậm chí chồm qua để giật lấy cho bằng được”**. Đó là tập khí xấu ác đã gắn liền với chúng ta. Có nhiều người thắc mắc: **“Tại sao không dạy tham mà cũng tham, không dạy ngạo mạn mà vẫn ngạo mạn, không dạy tự tư tự lợi mà vẫn tự tư tự lợi?”**. Trong chúng ta đã có sẵn nhân, khi bên ngoài có duyên tác động thì những tập khí này lại dậy khởi.

Trong bài này, tôi chấn động nhất với câu nói này của Hòa Thượng: **“Nếu bạn không vãng sanh thì bạn phải nhất định phải nên biết bạn mãi mãi là cô độc trong dòng sinh tử”**. Mọi người sợ cô độc trong cuộc sống hàng ngày nhưng lại không sợ cô độc trong dòng sinh tử. Trong dòng sinh tử, chúng ta cô độc đi vào nợ quỹ, cô độc đi vào súc sanh. Ngày ngày chúng ta học những lời giáo huấn của Phật để cảnh tỉnh, đánh thức nghiệp trần ai của chúng ta. Nếu chúng ta không học thì nghiệp trần ai phủ kín, chúng ta không có cơ hội mà tỉnh thức.

Đã ở trong dòng sinh tử rồi thì chúng ta sinh tử như nhau, cho dù tiền của địa vị nhiều như thế nào thì cũng sinh tử như nhau. Như Ngài Lý Bình Nam nói: **“Đáng sinh tử như thế nào thì vẫn phải sinh tử như thế đó! Đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó!”**. Muốn không sinh tử, không đọa lạc thì chúng ta phải y theo lời dạy của Phật Bồ Tát, ý theo lời dạy của các vị chân chính tu hành. Chúng ta phải thay đổi tập khí phiền não của chính mình, không để nó sai sự.

Tinh thần của Phật giáo Đại Thừa là ta phải biết cách thay đổi tập khí chứ không cố đê, cố ép nó xuống. Chúng ta “tự tư tự lợi” thì không “tự tư tự lợi” nữa, đáng ra chúng ta phải được hưởng thụ thỏa mãn “năm dục sáu trần” thì chúng ta không hưởng thụ, chúng ta đem cái mình có để tặng, bố thí cho người. Chúng ta phải chuyển đổi nó, chứ không dùng cách để trấn áp, đè nén nó.

Ngày ngày chúng ta được tưới tắm, nhắc nhở thì may ra chúng ta mới được tốt. Chúng ta rời khỏi lớp học thì tập khí lại y như cũ. Ngày ngày tôi khẩn trương, rất chú trọng giờ học. Lúc 2h30’ sáng, tôi thấy điện thoại báo hết pin thì tôi phải đi cắm sạc ngay vì nếu không thì đến giờ cần thức dậy mà chuông không kêu. Có thể tôi không ngủ quên, nhưng tôi vẫn phải cẩn trọng vì tập khí phiền não của mình có thể tùy hiện, có thể khởi dậy, lôi kéo mình bất cứ lúc nào. Tôi đã quen gần hai mươi năm nay, cứ sau bốn giờ sáng là tôi thức giấc nhưng tôi vẫn phải cẩn trọng.

Người xưa nói: **“Đối với người thì ta nhân từ ba phần, nhưng đối với tập khí của chính mình thì ta phải đuổi cùng diệt tận”**. Chúng ta phải đuổi cùng diệt sạch tập khí của chính mình, nếu không thì không thể thay đổi. Tập khí của chúng ta cứ diễn ra liên tục, những tập khí ham ăn, ham ngủ rất khó có thể thay đổi được. Hôm nay ta muốn sửa tập khí nhưng ngày mai lại phạm hoặc ba bốn ngày sau lại phạm tiếp vì chúng ta không đuổi cùng diệt tận tập khí. Tập khí vẫn nằm chờ ở đó,

đến khi có cơ hội thì nó dấy khởi, dẫn chúng ta đi. Ngày ngày chúng ta được tưới tắm, nhắc nhở thì may ra chúng ta mới tốt hơn được, nếu để tùy nghiệp lôi kéo thì chúng ta cũng sẽ tùy nghiệp mà đi vào luân hồi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!